

บทสรุป

เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าในปัจจุบัน อุตสาหกรรมไม้อัดมีความสำคัญต่อประเทศไทยมากขึ้นตามลำดับ ทั้งนี้เพราะเป็นการนำทรัพยากรป่าไม้ของชาติมาใช้ในทางที่ประหยัดและเหมาะสม ก่อให้เกิดการไร้ออกซิเจนจากแรงงานภายในประเทศ และเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีแนวโน้มว่าจะสามารถตลาดต่างประเทศได้มากขึ้น อันจะเป็นทางหนึ่งในการแก้ไขดุลการค้าได้ แต่ปรากฏว่าอุตสาหกรรมไม้อัดในประเทศไทยไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร เนื่องจากต้องประสบกับปัญหาที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาทางด้านการผลิตมีผลทำให้ต้นทุนการผลิตสูงกว่าที่ควรจะเป็น ทำให้ไม่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ ปัญหาการผลิตไม้อัดที่สำคัญได้แก่

1. ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมและการลดต้นทุนการผลิตไม้อัด
2. ปัญหาเกี่ยวกับวัตถุดิบ ได้แก่ ปัญหาการขาดแคลนไม้ซุง และปัญหาเกี่ยวกับกาวสังเคราะห์และแป้งมีราคาสูงขึ้น
3. ปัญหาทางด้านแรงงาน ได้แก่ การขาดแคลนแรงงานที่มีความรู้ความสามารถ
4. ปัญหาจากการดำเนินนโยบายบางประการของรัฐบาลที่มีผลกระทบต่อการผลิตไม้อัด ได้แก่ ปัญหาจากการที่ผู้ผลิตไม้อัดบางที่ได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาลไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการลงทุนที่ใดกำหนดไว้ ปัญหาจากการดำเนินงานของโรงงานผลิตไม้อัดเถื่อนและปัญหาจากการควบคุมราคาขายไม้อัดของรัฐบาล

ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้มีแนวทางที่จะแก้ไขให้ดีขึ้นได้ หากรัฐบาลและผู้ประกอบอุตสาหกรรมไม้อัดจะใคร่ร่วมมือกันอย่างจริงจังในการขจัดปัญหาดังกล่าว ก็จะช่วยให้

อุตสาหกรรมไม้สักเจริญก้าวหน้ามากกว่าที่เป็นอยู่ขณะนี้

สิ่งที่รัฐบาลน่าจะได้พิจารณาช่วยเหลือ มีดังต่อไปนี้คือ

1. สนับสนุนให้มีการทำไม้ทุกชนิดป้อนโรงงานในปริมาณที่เพียงพอ คุณภาพ
ดี และราคายุติธรรม ซึ่งอาจกระทำได้ดังนี้คือ

ก. อนุญาตให้ทำไม้ชนิดต่าง ๆ ที่เติบโตเต็มที่แล้ว เพื่อทำออกจากป่า
มาใช้ประโยชน์เพิ่มมากขึ้น ไม่ควรให้ทำไม้แต่เพียงบางชนิดเช่นในปัจจุบันนี้

ข. ศึกษาเพิ่มประสิทธิภาพในการทำไม้ออกจากป่าให้รวดเร็วขึ้น
เช่นเพิ่มเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจไม้ สัตราไม้ ให้มากขึ้น เพื่อให้ได้ไม้ในลักษณะดี คุณภาพดี
และลดความสูญเสียลงได้

ค. เพิ่มปริมาณการสั่งไม้ที่จำเป็นต้องใช้จากต่างประเทศให้มากขึ้น
เช่นการสั่งไม้ท่อน หรือไม้แปรรูปอย่างหายาก ๆ เข้ามาแปรรูปต่อในประเทศ ซึ่งจะ
ทำให้ผลดีที่ได้รับมีดังนี้ คือ

- 1) ส่งวนทรัพยากรธรรมชาติในประเทศไว้ได้มากที่สุด
- 2) เป็นการสนองความต้องการใช้ไม้ของโรงงานต่าง ๆ ใน
ประเทศ
- 3) อาจช่วยลดการลักลอบตัดไม้ในป่าลงได้บ้าง โดยถือว่าถ้า
โรงงานมีไม้ไว้ใช้เพียงพอก็จะไม่ลักลอบตัดไม้ในป่า โดยทำการลงทุนอันมากมายซึ่ง
เสี่ยงต่อการถูกยึดใบอนุญาตหรือสั่งปิดโรงงาน และมาตรการต่าง ๆ ที่รัฐจำเป็นต้อง
ดำเนินการเพื่อการป้องกันรักษาป่าในค่านนี้ ก็จะลดน้อยลงไปด้วย
- 4) เป็นการรักษาระดับการจ้างงานและส่งเสริมอุตสาหกรรมที่มี
อยู่แล้วในประเทศ

ข้อเสียที่อาจเห็นได้ก็คือ สูญเสียเงินตราต่างประเทศในการที่ต้องสั่งซื้อไม้
จากต่างประเทศ แต่เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว จะเห็นได้ว่าผลได้มีมากกว่าผลเสียมากมาย

2. ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมต่อเนื่อง (integrated industries) เพื่อ

ใช้ประโยชน์จากเศษไม้ ปลายไม้ เป็นการลดความสูญเสียของไม้

3. ลดภาษีการค้า และภาษีอากรขาเข้าสำหรับกาวสังเคราะห์และอุปกรณ์การผลิตอื่น ๆ

4. ส่งเสริมให้มีการส่งผลิตภัณฑ์ไม้ตัดออกนอกประเทศ โดยให้เงินชดเชย ภาษีอากร และปรับปรุงวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการทำเรือ การผูกภาษีให้สะดวก รวดเร็ว และในอัตรายุติธรรม เพื่อต้นทุนไม้ตัดที่ส่งจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศถูกลงสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้

5. รักษาเสถียรภาพน้ำมันไหม้แข็งทั้งปริมาณ และระดับราคา

6. กวดขันควบคุมผลิตภัณฑ์ไม้ตัดเถื่อน และผลิตภัณฑ์ไม้บางที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนซึ่งไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการลงทุนที่กำหนดไว้

7. กำหนดราคาควบคุมของไม้ตัดให้เหมาะสมกับต้นทุนการผลิต เพื่อให้ ผู้ผลิตได้รับผลประโยชน์ตอบแทนในอัตราที่พอควรในการได้

ส่วนทางด้านผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไม้ตัดที่ดำเนินการอยู่ขณะนี้ จะต้องให้ความร่วมมือปฏิบัติในสิ่งต่อไปนี้คือ

1. ปรับปรุงระบบบัญชีต้นทุนโดยนำเอาระบบบัญชีต้นทุนมาตรฐานเข้ามาใช้ แล้วเปรียบเทียบต้นทุนที่เกิดขึ้นจริงกับต้นทุนมาตรฐาน ซึ่งให้เห็นถึงผลต่างว่ามีสาเหตุมาจากอะไร และใครเป็นผู้รับผิดชอบ จะช่วยให้ตัวเลขต้นทุนมีประโยชน์ต่อการจัดการมากยิ่งขึ้น

2. ควบคุมคุณภาพไม้ซุง โดยพยายามยืดอายุการใช้ไม้ให้ยาวนานขึ้น เช่น การใช้ยารักษาเนื้อไม้เพื่อป้องกันเห็ดรา เชื้อรา มด มอก ปลวก และแมลงต่าง ๆ การขยายพันธุ์ไม้เพื่อปลูกสร้างสวนป่าโดยใช้ราก เป็นต้น

3. พยายามหาทางใช้เศษเหลือจากการผลิต ได้แก่ เศษไม้ ปลายไม้และ ใส้ไม้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด เช่น นำมาทำเส้นใยสำหรับผลิตแผ่นใยไม้ตัด เป็นต้น

4. เข้มประสิทธิภาพในการทำงานของแรงงาน ด้วยการจัดให้มีการฝึกอบรม

คนงาน ให้เกิดความชำนาญในการผลิต ด้วยการส่งเสริมและบำรุงขวัญคนงาน เช่น การให้เงินรางวัลแก่ผู้ที่ยึดใ้เกิดมาตรฐาน ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต และลดต้นทุนเสียของได้

5. รักษาคุณภาพผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐาน

6. รักษาอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับอุปสงค์ อย่าเร่งรีบผลิตจนเกินความต้องการ แลหาทางออกโดยหมุนสินค้าออกสู่ตลาดต่างประเทศในราคาถูก ยอมขาดทุนหรือวางเพลิง ปิดโรงงาน หรือคงจ้างแรงงาน

จากข้อเสนอแนะดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าทั้งรัฐบาลและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไม่ต่างกันก็มีส่วนที่จะต้องช่วยกันแก้ไขอุปสรรคเหล่านี้ให้ถูกลงไปได้ เพื่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมการค้าผลิตในชาติ อันจะทำให้เกิดผลิตภัณฑ์ของชาติสืบต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย